

Ecojardí

Educació primària

Categoria de P3

- 1r. premi: Jordi Gilart (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 2n. premi: Núria Jové Vidal (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Paula Ribot Martínez (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

Categoria de P4

- 1r. premi: Marina Ribau Collell (Col·legi Dr. Serés)
- 2n. premi: Aida Soler Puerta (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Jordi Estopà Amorós (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

Categoria de P5

- 1r. premi: Núria López Raich (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 2n. premi: David Medina Pujol (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Daniel Pérez Pérez (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

CATEGORIA DE CONTES

1r. curs

- 1r. premi: Roger Bagué (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 2n. premi: Oriol Ribau (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Eloi Bertrán (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

2n. curs

- 1r. premi: Oriol Codes Muñoz (Col·legi La Creu Torrefarrera)
- 2n. premi: Pau Just Vázquez (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Jesús Alcázar López (Col·legi La Creu Torrefarrera)

3r. curs

- 1r. premi: Gerard Vila (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 2n. premi: Sara Soler (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: David Navarra (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

4t. curs

- 1r. premi: Lorena Badia Montull (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 2n. premi: Pol Bosch Llovera (Col·legi Terraferma Alpicat)
- 3r. premi: Pere Raventós García (Col·legi Terraferma Alpicat)

5è. curs

- 1r. premi: Alejandro Blasco Piera (Col·legi Terraferma Alpicat)
- 2n. premi: Claris Gatiús Peirau (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Cristina Eroles Juárez (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

6è. Curs

- 1r. premi: Atenea Novella Trilla (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 2n. premi: Marc Pascual Terrón (Col·legi Dr. Serés Alpicat)
- 3r. premi: Júlia Escalona Bacaria (Col·legi Dr. Serés Alpicat)

Carta a la gent gran

La Festa del Llibre Gegant, celebrada el dia onze de juny, va comptar aquest any amb una activitat nova: la marató de contes.

Van ser gairebé tres hores d'explicar conte rere conte a un agraït públic format, bàsicament, per infants i adults.

Quan em van demanar que hi participés em va semblar una idea genial, però en el moment d'haver de sortir a explicar el conte que havia triat sentia una vergonya enorme.

La veritat és que tot va anar molt bé, la gent escoltava, aplaudia i s'entusiasmava. Ningú semblava tenir en compte les petites errades que hom podia cometre. I em vaig sentir a gust, molt a gust...

Tothom que volia, encara que no entrés dins el programa inicial, podia sortir i explicar un conte. Això va permetre algunes aportacions esporàdiques que no van fer més que enriquir una estona deliciosa.

Hi va haver contes llegits, narrats, alguns amb suport visual, explicats per dos membres de la família, tots amb moltíssima il·lusió.

Si no vaig errada, penso que la participant més jove tenia quatre anys, un encant de nena que va explicar *La rateta que escombrava l'escaleta*, i la persona més gran que va explicar un conte potser tindria..., bé, tant hi fa, no puc dir més que era adulta, i això em va fer venir un rau-rau.

Potser direu que sóc d'una altra època, però, de sempre, cada cop que penso en els contes de la meva infància, recordo més aviat els dels meus avis que els de qualsevol altra persona.

Encara ara m'encisa la imatge d'aquella padrina de llargues faldilles explicant contes a

la vora del foc; o la visió d'un padrí a l'era d'una casa pirinenca, envoltat de canalla i repenjat en el seu bastó.

I em vaig preguntar: si els avis han estat sempre els reis dels contes i les faules, de les moratines i les històries fantàstiques, com és que no n'hi ha cap en aquesta marató?

Va ser la primera, i crec que han quedat ganades per organitzar-ne una altra la propera primavera. Si puc, hi tornaré a participar i estaré contenta de trobar la gent que aquest any m'han fet gaudir amb les seves històries, m'han fet somniar amb els relats que han explicat. Infants, adults, ... tots tenim quelcom per compartir amb els altres, però el que m'agradaria d'allò més és escoltar també els contes dels avis, les antigues històries de la gent gran que tant m'embadalien de nena, que ens han encisat tants i tants cops.

Malauradament jo ja no en tinc de padrins, però em mantinc en el convenciment que vellesa i saviesa caminen plegades de la mà.

Si us plau, si el proper any es torna a organitzar la marató de contes, veniu a compartir amb nosaltres una estoneta del vostre temps i regaleu-nos el cor i les orelles amb les vostres paraules i els vostres records.

Gràcies.

Anna Gairí Blavi

Tots atents al conte

Sabates de taló

Primer de tot volem agrair a tots els pares i les mares d'Alpicat i rodalies la confiança que ens han dipositat any rere any en l'educació dels seus fills. Nosaltres, des del camp de l'educació no formal, hem intentat dinamitzar i socialitzar un grup de nens i de nenes amb jocs, entreteniments i activitats diverses sense deixar mai de banda la part més tradicional del nostre poble, les festes i els jocs populars.

Entre tots, hem aconseguit celebrar el nostre desè aniversari:

FELICITATS, TREN MÀGIC, PEL DESÈ ANIVERSARI!

El joc que us proposem aquest trimestre es diu Taló de sabates.

És un joc d'exterior, es jugava al carrer i es necessitava dos pots de llauna i un cordill.

Era un joc de nenes, guardaven els pots de llauna de la llet condensada, passaven un cordó per la part foradada (que serà la part de baix) i es posaven a sobre i caminaven tot dient que portaven sabates de taló.

Font d'informació: Carmen Solé, 1933

Montse Prats i Encarna Mecías

El senyor i les ronyes

"Un senyor no ha de dur ronyes" -crida esperitat-. "No senyor: ni ronyes, ni conyes. Un senyor no ha de dur puces ni fotre pudor de verro. M'entens *cantamanyanes*?"

El senyor està roig com un pebrot, excitat, rebufant, quan, després de les saldocades d'un viatge polsegós en carro, torna a la seva vil·la de tres pisos i quinze habitacions, s'ensuma amb plaer visible les aixelles que li poden i es mira les cames brutes de fang i ronya de tant caminar per camins i marjals. Llavors crida els esclaus domèstics perquè li preparin el bany.

"Antonino, escalfa l'aigua!"

Els esclaus, tots aclofats, dissimulen l'odi calent que li porten. Quan veuen l'amo perfumat i bufat com un cóc, recorden el pa negre florit que mengen per esmorzar i les lleties brutes del dinar mentre, des de baix, senten l'olor de la perdiu rostida i el vi de Falern que ell menja i beu a les sales nobles de l'edifici. "S'engreixa com un bacó" -rondinen.

Mentrestant els esclaus dormen arraulits a la paller, el senyor dorm a la cambra amb domassos, una noia nua i bruna i llençols de seda.

A la banyera, amb aigua calenta, les esclaves joves el refreguen amb vibràtil energia. El senyor acluca els ulls de pura voluptuositat. Quan una esclava jove hi aboca una gerra d'aigua massa bullent, crida: "ruca! Què has fet? Doneu-li deu vergassades per voler escaldar l'amo!"

Sent els deu cops de fuet, el mateix amb què pega a les mules i les eugues, sobre l'esquena jove de la noia. El senyor sent un evident i

renovat plaer cada cop que ella espera la fuetada i aixeca lleument els peuetts blancs.

Quan descansa al bany, amb els ulls closos i els braços deixats anar, els esclaus murmuren, rabiosos.

De sobte, les esclaves l'agafen pels cabells, els esclaus l'estiren pels muscles i li comencen a pegar: un, al cap; l'altre, batzacades al pit; l'altre punyades al ventre, i el més gros pega grosses puntades de peu als ous. No paren fins que el senyor, baldat, sembla mort. L'arrosseguen estamordit sobre una planxa roent. Li ausculden el cor: bat molt feblement; li miren els ulls: es tanquen sense remei. "Està mort" -criden.

Alliberats per fi, criden, corrent pels camps de vinya.

Els altres servents fidels, quan el troben tan nafrat, el tapen. Beu un glop d'aigua fresca, i reviscola molt a poc a poc.

Dret, furiós, amb una cella aixecada, el senyor va perseguir cada un dels esclaus rebels. Fins que els caçà com a conills i els penjà un a un, no va descansar de nou. Penjats, al cap dels dies, els esclaus van estar voltats de mosques i de ronyes.

Andreu Loncà

L'oferta educativa i cultural: Prioritària

Amb una simple observació de l'oferta educativa i cultural del municipi d'Alpicat hom pot sentir-se sanament orgullós de viure en aquesta població. Difícilment trobarem poblacions, fora de les grans ciutats, que ofereixin el nivell quantitatiu, qualitatiu i de diversitat d'escoles, centres educatius i formatius, tant públics com privats. Sóc dels que pensen que una societat avançada és la que ha superat la dicotomia privat públic i llur contraposició encara inherent en la nostra i aconseguix harmonitzar-la i convertir-la en

En tot cas la motivació no sempre és purament econòmica. El mateix passa amb l'escola privada. Dubto molt que totes les famílies els portin en aquestes escoles per motius purament econòmics o de classe socioeconòmica ni per motivacions purament de creences religioses. Una humanitat ha de tenir molt present llur economia, però ai de les societats que no es moguin, especialment per altres valors, si més no, més trascendents o elevats. En tot cas en les societats més avançades del nostre planeta els dos models

complementària l'una de l'altra (dues cares d'una mateixa moneda). La diversitat ens enriqueix, crec jo, i, si més no, és un signe d'autenticitat de qualsevol grup humà. La diversitat no és una obligació, és una realitat. Som iguals, però diferents; som uns, però diversos. De fet, quan algú no sap d'una cosa tot ho veu igual, però a mesura que comença a saber i conèixer va veient les diferències.

No haurien de ser: l'una l'escola dels rics i l'altra la dels pobres. I, per tant, les edificacions no han de correspondre a aquesta concepció. Uns pares porten als seus fills, probablement, a l'escola pública perquè no se'n poden pagar una de privada o perquè està a prop de casa, però n'hi ha d'altres que ho fan perquè volen que els seus fills visquin la diversitat des de ben petits i s'interrelacionin amb nens i nenes de tota mena de condició econòmica, social, política i religiosa. No està demostrat històricament que la gent reconeguda de més qualitat humana o professional estiguin ni entre els més rics ni entre els més pobres. El diner és important (sense ell no tindríem la infraestructura que tenim), però no transcendent a l'hora de parlar de cultura i educació.

coexisteixen i es complementen, però la qualitat s'intenta que sigui el denominador comú. Qualitat d'aprenentatge i qualitat com a elevació de l'ésser humà. La formació de la persona és tan o més important que els seus coneixements i això no ha de ser patrimoni ni de l'escola privada ni de l'escola pública. En tot cas, és un patrimoni comú. La competència desgasta, la cooperació i la col·laboració ens enforteix. És allò que com més i millor serem, més riurem.

És aquí on Alpicat, cada cop més, és un exemple per les seves instal·lacions (s'ha anunciat la creació d'un institut per als alumnes de la ESO per part del Departament d'Ensenyament i s'ha inaugurat no fa pas massa una Llar d'Infants) i tant l'escola pública com el seu entorn són, si més no, aparentment exemplars i tenen sempre present que tot és millorable. L'oferta educativa i cultural del poble es nota que és prioritària en el sentir del poble i llurs representants. La sala la Unió, la biblioteca, la de les noves tecnologies, instal·lacions esportives i tota l'oferta cultural de l'any és abundant, variada i quasi sempre de qualitat, amb iniciatives fins i tot exportables. Hi ha oferta privada i pública i el que cal és que es

complementin, s'harmonitzin i comparteixin. Cercar aquella fita de LA UNITAT EN LA DIVERSITAT hauria de ser un objectiu del nostre poble i de la humanitat en general. Tothom tenim quelcom de positiu i tothom tenim aspectes a millorar, tots podem aprendre els uns dels altres. Quan aquestes dues idees, EL QUE ÉS I EL QUE POT SER, van juntes és quan hi ha autèntic progrés, evolució i creixement.

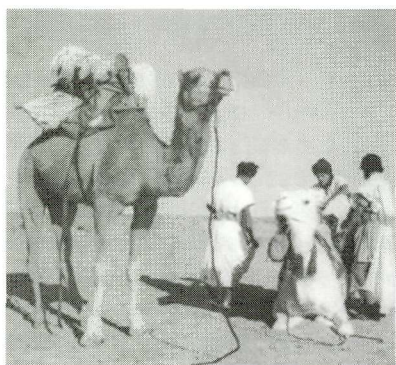
Una veïna nascuda al poble em deia que la cultura era important perquè la gent intentava solucionar les coses d'una altra manera més civilitzada (si més no, hauria de ser així) i per tant l'educació i l'aprenentatge en el marc de la infraestructura del poble és i ha de ser el gran motor de creixement en tots els àmbits. La del nostre poble és i pot ser d'unes condicions de primera línia que ens apropin als països més avançats d'Europa i del planeta, però sense perdre mai les nostres arrels, les del nostre país, la nostra cultura i tot allò que de positiu té (pensar que tot el dels altres és millor que lo nostre em sembla tan equivocacat com pensar

que tot lo nostre és millor que el dels altres, però cercar: QUÈ ÉS MILLOR?, em sembla una bona actitud). Aquella frase de "Pensem globalment, però actuem localment", que propugnàvem alguns grups ecologistes, no fa pas massa, pot ser un bon referent a l'hora d'actuar i allò que "la feina ben feta no té fronteres" una excel·lent veritat.

Estic segur que l'equip humà que dirigeix, està al davant i és responsable del funcionament d'aquests centres d'educació i cultura es correspon al nivell de qualitat i modernitat dels edificis. Al menys s'hauria d'intentar i estic segur que es fa. BELLUGAR-SE NO SEMPRE ÉS TIRAR ENDAVANT, PERÒ CREC QUE ENS MOVEM, PROGRESSEM I AVANCEM EN LA DIRECCIÓ ADEQUADA. Personalment penso que moltes vegades sí, malgrat que sabem que TOT ÉS MILLORABLE.

Antoni M. Falguera i Gaya

Contes de l'antiga Aràbia

En el nom d'Al·là, clement i misericordiós!

Tres dies després, ens apropàvem a les runes d'un petit poble, anomenat Sippar, quan vam trobar, ajagut a terra, un pobre viatger, esparracat i ferit.

Es deia Salem Abulafia i era un dels mercaders més rics de Bagdad, que viatjava amb la seva gran caravana de mercaderies i havia estat atacat per una xusma de nòmades perses del desert. Tots els seus components van ser morts i ell es salvà miraculosament.

- No porteu pas, oh musulmans, alguna cosa comestible? Estic a punt de morir de fam!

- Em queden tres pans vaig dir jo.

- Jo encara en tinc cinc va contestar al meu costat en Yehudà Ben Halevi.

- Doncs bé va suggerir el xeic apleguem aquests pans i creem una societat única. Quan arribem a Bagdad prometo que pagaré amb 8 monedes d'or el pa que m'hagi menjat!

I així ho vam fer. El dia següent, en arribar a Bagdad, vam topar amb el seguici del gran visir Ibrahim Maluf que, en veure a Salem, li digué:

- Què t'ha passat, amic meu? Com és que et veig arribar d'aquesta manera tan llastimosa, en companyia de dos homes que no conec?

El desventurat xeic va explicar, fil per randa, tot el que li succeí i afegí, tot seguit:

- I, doncs, paga aquests dos forasters sense perdre més temps el que els vaig prometre.

I, traient de la seva bossa 8 monedes d'or, les donà al xeic que, dirigint-se als seus amics els digué:

- Us hauré de deixar, estimats amics. Abans, però, desitjo agrair-vos la gran ajuda que em